Dosarul nr. 3-3222/2023
2-23161227-12-3-13112023

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

12 noiembrie 2024 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefier Olga Sușchevici

examinând în ședință închisă, acțiunea în contencios administrativ intentată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării de azil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

c o n s t a t ă :

La 13 noiembrie 2023, avocatul Cristina Negru, acționând în interesele lui *****, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării de azil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii reclamantul ***** a indicat că este cetățean al Turciei, născut la *****, este de religie creștin-ortodox. În urmă cu 5 ani, a solicitat azil în Republica Moldova, însă a fost nevoit să plece în Ucraina, din aceste considerente, la data de 15 martie 2023, a depus o cerere de renunțare la procedura de azil.

***** a precizat că la 19 octombrie 2023, s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu o nouă cerere de azil, invocând că, anterior, cu 5 ani în urmă, a mai solicitat azil în Republica Moldova, unde s-a aflat timp de 5 luni, după care a plecat în Ucraina.

La 24 octombrie 2023, a fost emisă decizia nr. ***** a Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM, prin care s-a respins accesul la o nouă procedură de azil.

Reclamantul a menționat că nu este de acord cu decizia nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM și a notat că Inspectoratul General pentru Migrație nu a cercetat obiectiv situația de fapt.

A mai explicat că din Ucraina a fost nevoit să fugă din cauza războiului, iar în

Turcia nu se poate întoarce, deoarece este o țară musulmană, cu tradiții incompatibile cu religia aleasă de el.

În drept, reclamantul a relatat că toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave, au dreptul să solicite protecție internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui, persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, constituie o obligație internațională pentru Statele-Părți, printre care se numără și statele membre ale Uniunii Europene. UE a încorporat condițiile care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corpus juridic și a extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari ai protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

Reclamantul a invocat că în concordanță cu art. 219 din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Totodată, instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Reclamantul a notat că instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participant la proces. La fel, instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept.

În conformitate cu art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție:

a) statutul de refugiat;
b) protecție umanitară;
c) protecție temporară;
d) azil politic.

Reclamantul a subliniat că conform art. 17 din legea sus citată, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de

evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Articolul 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, prevede că protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM și constatarea faptelor invocate de către reclamantul *****, ca fiind admisibile pentru a solicita o nouă procedură de azil în Republica Moldova.

În ședința de judecată reclamantul ***** nu s-a prezentat, fiind înștiințat legal despre data, ora și locul acesteia.

Reprezentantul reclamantului ***** - avocatul Cristina Negru, în cadrul ședinței de judecată a susținut integral cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acțiunii.

Obiecțiile pârâtului:

În ședința de judecată, reprezentantul Inspectoratului General Pentru Migrație, Taşlîc Nestor-Artur, a solicitat respingerea acțiunii.

În susținerea poziției sale, prin referința depusă la 09 ianuarie 2024, autoritatea publică pârâtă a specificat că în cadrul interviului ***** a declarat că s-a născut în or. *****, Turcia, la data de *****, este cetățean al Turciei, de religie creștin-ortodox. A notat că reclamantul, în susținerea identității sale a prezentat Direcției azil și apatridie, pașaportul național seria *****, eliberat la data de 19 aprilie 2019, valabil până la data de 19 aprilie 2029, iar, anterior, a prezentat pașaportul național seria *****, eliberat la data de 18 mai 2015, valabil până la data de 11 octombrie 2020.

Reprezentantul pârâtului a menționat că în cadrul primei cereri de azil din 16 octombrie 2017, reclamantul a declarat că a plecat din țara de origine și a solicitat azil în Republica Moldova din motiv precum că, ar fi supus presiunii din partea tatălui său. Totodată, reclamantul a relatat că a părăsit țara de origine în mod legal, neîntâmpinând probleme la ieșirea din țară. A mai susținut reclamantul că poate reveni în Turcia în orice moment, însă nu are un loc stabil de trai. Reclamantul *****, alte motive, nu a invocat.

Autoritatea publică pârâtă a precizat că la 15 martie 2018, reclamantul ***** a înaintat o cerere de renunțare la procedura de azil, invocând că vrea sa plece din Republica Moldova, în Ucraina.

Astfel, la 15 martie 2018 a fost emisă dispoziția Direcției azil și apatridie ***** de încetarea examinării cererii de azil.

Ulterior, la 19 octombrie 2023, reclamantul ***** s-a adresat cu o nouă cerere de azil, invocând că, anterior, cu 5 ani în urmă, a mai solicitat azil în Republica Moldova, unde s-a aflat timp de 5 luni, după care a plecat în Ucraina. Alte motive, nu a indicat în noua sa cerere de azil.

Reprezentantul pârâtului a notat că pentru încadrarea juridică a situației de fapt prezentate de solicitant, s-au invocat prevederile Constituției Republicii Moldova și prevederile art. 78 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008.

În conformitate cu prevederile art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, solicitantul de azil trebuie să invoce circumstanțe noi, pe care nu le-a putut invocat în prima sa cerere.

Reprezentantul pârâtului a indicat că în urma analizei motivelor invocate de către *****, în noua cerere de azil, în detrimentul reclamantului s-a apreciat: după înaintarea primei cereri de azil, în mod benevol, a renunțat la procedura de azil, invocând că are drept scop să ajungă în Ucraina. Astfel, s-a concluzionat că reclamantul nu are nevoie de protecție internațională pe teritoriul Republicii Moldova; după înaintarea primei cereri de azil, reclamantul, ulterior, a revenit în țara de origine și și-a perfectat acte naționale de identitate la data de 19 aprilie 2019, ceea ce rezultă că a avut tangență directă cu autoritățile naționale, precum și faptul eliberării acestora, subsidiar, s-a constat că la data de 11 iulie 2023, acesta a intrat pe teritoriul Turciei (potrivit copiei pașaportului de călătorie cu ștampilele de intrare și ieșire din țara de origine) ce prezintă o dovadă că reclamantul nu este supus unor persecuții conform art. 46 a Legii privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008 și că nu este privit ca o persoană ce ar prezenta un careva pericol național; în cadrul interviului desfășurat la data de 27 octombrie 2017, reclamantul a declarat că nu are pericol real și că poate reveni în Turcia în orice moment, însă nu are un loc stabil de trai; în cadrul interviului din 27 octombrie 2017, reclamantul a menționat că alte motive cu privire la solicitare azilului în Republica Moldova nu are.

Totodată, în acest context, reprezentantul pârâtului a făcut referire la Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară fi la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10, prevede că atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup

social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de *agentul de persecuție.*

Reprezentantul pârâtului a subliniat, că în conformitate cu art. 47 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, agenți de persecuție sau vătămări grave sunt:

a) statul;

b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului;

c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47^1.

Conform art. 47^1 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către:

a) stat;

b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin. (2).

Alin. (2) al aceluiași articol, statuează că protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin. (1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

În conformitate cu art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, nouă cerere de azil va fi admisă numai dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții, au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil.

Reprezentantul pârâtului a relatat că în urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele prezentat de către USDOS s-a apreciat că, în prezent, pe teritoriul Turciei, nu se desfășoară nici un conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

De asemenea, s-a concluzionat că reclamantul nu a fost constrâns să părăsească Turcia în mod forțat.

Totodată, s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Astfel, s-a solicitat respingerea acțiunii înaintate de către ***** împotriva Direcției azil și apatridie ca fiind nefondată și ilegală.

Aprecierea instanței:

Audiind în ședința de judecată reprezentantul reclamantului *****, avocatul Cristina Negru, cât și reprezentantul pârâtului, studiind înscrisurile anexate la actele cauzei, instanța de judecată apreciază cererea de chemare în judecată admisibilă dar pasibilă respingerii, din următoarele considerente.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului ; II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ IV. respectarea procedurii prealabile; V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii; VI. prezența unui

drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și esența revindecărilor formulate, se constată că ***** își exprimă dezacordul cu decizia nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM cu privire la respingerea accesului la o nouă procedură de azil, solicitând anularea acesteia și obligarea acordării azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în obligare.

Din actele cauzei prezentate de participanții la proces, rezultă că la 19 octombrie 2023, ***** s-a adresat la Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu o nouă cerere de azil, invocând că, anterior, cu 5 ani în urmă, a mai solicitat azil în Republica Moldova, unde s-a aflat timp de 5 luni, după care a plecat în Ucraina.

Prin decizia nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrațiune al MAI al RM, s-a respins accesul la o nouă procedură de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 80 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 207 din 18 decembrie 2008. (f.d. 8-9)

Nefiind de acord cu decizia nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrație a Ministerului Afacerilor Interne, *****, la 13 noiembrie 2023 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În sensul art. 11 alin. (1) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

În privința primei condiții de admisibilitate se constată că, decizia nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrație a Ministerului Afacerilor Interne, privind respingerea accesului la o nouă procedură de azil, în sensul prevederilor art. 10 și 11 al Codului administrativ, reprezintă un act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil, ori reclamanta, pretinde că prin acesta i-a fost încălcat dreptul de a beneficia de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei

autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În sensul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În conformitate cu art. 39 alin. (1) Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit.

Alin. (2) al aceluiași articol, statuează că orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța reține că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil până la înaintarea acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

În conformitate cu prevederile art. 19 Cod administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Art. 162 alin. (1) Cod administrativ, stabilește că procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

Alin. (3) al aceluiași articol, prevede că cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; emiterea unui act administrativ individual.

În conformitate cu art. 163 din Codul administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă: a) actul administrativ individual este emis de către Guvern, un consiliu local sau Adunarea Populară a Găgăuziei; b) decizia cu privire la cererea prealabilă înrăutățește situația unei persoane față de situația din decizia inițială; c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Totodată, conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în

Republica Moldova nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008, deciziile Direcției azil și integrare privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

În acest sens, instanța de judecată constată că la caz procedura prealabilă nu urma a fi efectuată, iar reclamantul, a respectat procedura de contestare a deciziei Direcției azil și apatridie privind cererea de azil, direct în instanța de judecată.

Conform art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Ținând cont de prevederile enunțate, raportate la circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează asupra respectării de către reclamant a termenului de depunere a acțiunii. Or, actele cauzei atestă că decizia contestată a fost emisă la 24 octombrie 2023, comunicată reclamantului la data de 27 octombrie 2023, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 13 noiembrie 2023, în interiorul termenului reglementat de art. 209 al Codului administrativ.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată va concluziona în privința netemeiniciei acțiunii reclamantului, reținând următoarele argumente.

Din actele cauzei, explicațiile expuse în acțiune și referință, se reține că, ***** s-a născut la data de *****, în or. *****, Turcia, este cetățean al Turciei, de religie creștin-ortodox.

În susținerea identității sale, a prezentat Direcției azil și apatridie, pașaportul național seria *****, eliberat la data de 19 aprilie 2019, valabil până la data de 19 aprilie 2029, iar, anterior, a prezentat pașaportul național seria *****, eliberat la data de 18 mai 2015, valabil până la data de 11 octombrie 2020.

Reclamantul în cadrul interviului, la examinarea cererii de azil depusă la 16 octombrie 2017 a declarat că a plecat din țara de origine și a solicitat azil în Republica Moldova din motiv precum că ar fi supus presiunii din partea tatălui său. A menționat că a părăsit țara de origine în mod legal neîntâmpinând nici o problemă la ieșirea din țară. Totodată, a susținut că poate reveni în Turcia în orice moment, însă nu are un loc stabil de trai,

Ulterior, la 15 martie 2018, ***** a înaintat la Direcție o cerere de renunțare la procedura de azil, invocând că dorește să plece din Republica Moldova în Ucraina, astfel la 15 martie 2018 a fost emisă dispoziția Direcției ***** de

încetarea examinării cererii de azil.

La 19 octombrie 2023, ***** s-a adresat la Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu o nouă cerere de azil, invocând că, anterior, cu 5 ani în urmă a mai solicitat azil în Republica Moldova, unde s-a aflat timp de 5 luni, după care a plecat în Ucraina. Alte motive nu a indicat în noua sa cerere de azil.

Or, la 24 octombrie 2023, a fost emisă decizia nr. ***** a Inspectoratului General Pentru Migrație cu privire la respingerea accesului la o nouă procedură de azil. (f.d. 9)

În conformitate cu art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova 200 din 16 iulie 2010, stabilește că intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

În conformitate cu prevederile art. 19 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să

obțină protecția respectivei țări.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă, solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Instanța de judecată reține că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i sa acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări

grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, instanța notează că este important de a stabili dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

În sensul celor enunțate, instanța reține că la 19 octombrie 2023 ***** s-a adresat la Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu o nouă cerere de azil, invocând că, anterior, cu 5 ani în urmă a mai solicitat azil în Republica Moldova, unde s-a aflat timp de 5 luni, după care a plecat în Ucraina. Alte motive nu a indicat în noua sa cerere de azil.

În acest sens, instanța menționează că prin prisma art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții, au apărut circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii din motive independente de voința sa, cu condiția ca aceste motive să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate şi a imposibilității prezentării lor până la data depunerii unei noi cereri.

Astfel, în urma analizei motivelor invocate de către *****, în noua cerere de azil, în detrimentul reclamantului, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie a apreciat că după înaintarea primei cereri de azil, în mod benevol, ***** a renunțat la procedura de azil, invocând că are drept scop să ajungă în Ucraina, concluzionându-se că reclamantul nu are nevoie de protecție internațională pe teritoriul Republicii Moldova, deoarece: a) după înaintarea primei cereri de azil, reclamantul, ulterior, a revenit în țara de origine și a perfectat acte naționale de identitate la data de 19 aprilie 2019, ceea ce rezultă că a avut tangență directă cu autoritățile naționale, precum și faptul eliberării acestora. S-a constat că la data de 11 iulie 2023, acesta a intrat pe teritoriul Turciei (potrivit copiei pașaportului de călătorie cu ștampilele de intrare și ieșire din țara de origine) ce

prezintă o dovadă că reclamantul nu este supus unor persecuții conform art. 46 a Legii privind azilul în Republica Moldova și că nu este privit ca o persoană ce ar prezenta un careva pericol național; b) în cadrul interviului desfășurat la data de 27 octombrie 2017, reclamantul a declarat că nu are pericol real și că poate reveni în Turcia în orice moment, însă nu are un loc stabil de trai; c) în cadrul interviului din 27 octombrie 2017, reclamantul a menționat că alte motive cu privire la solicitare azilului în Republica Moldova nu are.

Conform art.78 alin. (2) lit. b) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții, au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil.

Se mai reține că în urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele prezentat de către USDOS s-a apreciat că, în prezent, pe teritoriul Turciei, nu se desfășoară nici un conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Totodată, reclamantul nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație în cadrul procedurii administrative, nici instanței de judecată, probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă. În acest context reclamantul a invocat că nu are pericol real și că poate reveni în Turcia în orice moment, însă nu are un loc stabil de trai.

Astfel, instanța de judecată reține că reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra.

Reieșind din materialele dosarului, instanța de judecată reține cu certitudine că reclamantul ***** a părăsit țara de origine în baza actelor de identitate eliberate de autoritățile Turciei. Mai mult, acesta a revenit în țara de origine și-a perfectat

acte naționale de identitate la 19 aprilie 2019, din ce rezultă că a avut tangență directă cu autoritățile naționale, precum și faptul eliberării acestora, subsidiar, s-a constat că la data de 11 iulie 2023, acesta a intrat pe teritoriul Turciei (f.d. 2 -3 dosar administrativ) ce prezintă o dovadă că reclamantul nu este supus unor persecuții conform art. 46 a Legii privind azilul în Republica Moldova și că nu este privit ca o persoană ce ar prezenta un careva pericol național.

La caz, instanța de judecată consideră necesar a învedera şi prevederile pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, care prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are”. La baza definiției date rezultă că, solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine; nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Totodată, instanța reține că Inspectoratul General pentru Migrație a constatat că solicitantul de azil a părăsit țara de origine în mod legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce atestă faptul că dânsul nu se afla în vizorul autorităților din țara de origine și nu este urmărit de către aceștia.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține că temerea invocată de solicitant, just a fost apreciată de autoritatea publică pârâtă, că nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul ***** să fie supusă acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea privind azilul în Republica Moldova.

În acest sens, instanța consideră relevantă concluzia Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cauza Vilvarajah și alții contra Regatului Unit (respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine) că nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea deciziei nr. ***** din 24 octombrie 2023 cu privire la respingerea accesului la o nouă procedură de azil, or, reclamantul, *****, nu a probat faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că

există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv, în privința reclamantului nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Mai mult, reclamantul, *****, nu a invocat nici o circumstanță nouă pe care nu a putut-o invoca în prima sa cerere, contrar art. 78 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului, *****, alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin careva probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că decizia nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la respingerea accesului la o nouă procedură de azil, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței

reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să acorde azilul pe teritoriul Republicii Moldova, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ intentată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea deciziei nr. ***** din 24 octombrie 2023 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI cu privire la respingerea cererii de acces la o nouă procedură de azil și obligarea acordării accesului la o nouă procedură de azil, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chișinău, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecător Rodica Nicula